

Nemzeti Társalkodó.

Mártius' 2-dik napján 1853.

Franciaországi némely büntető törvények, más szokottabb büntetés nemeket kiesmértető törvényekkel.
(Végzet).

464-dik Cz. „A' politziai büntetések,

Fogság,

Bírság,

*És elvétele (confiscation) némely fel-
tartóztatott jóknak.* University Library Cluj

15-dik Cz. „A' kényszerített munkákra ítéltettek, a' legsanyarubb (pénible) munkákra fordítatnak; lábaiknál (à leurs pieds) egy golyóbist vonczolnak, vagy ketőnként öszve lánczoltatnak, mikor azt munkájok természete megengedi.“

17-dik Cz. „Az elköltöztetés (déportation) büntetése áll az elvitetésben, és örökösön egy az igazgatástól meghatározott helyen való lakásban, kívül a' Franciaország' száraz (continental) bírtokán.

Ha az elköltöztetett visszatér az ország határába (territoire du royaume), csupán ugyanazonsága (identité) rábizonyulására örökös kényszerített munkákra kárhoztatik. [sat.]

18-dik Cz. „Az örökös kényszerített munkákra és az elköltöztetésre kárhoztatás *hazafiúi halált* (*mort civile*) húz maga után.“

Mindazonáltal az igazgatás megengedheti az elköltöztetettnek, a' hazafiúi jusoknak, vagy egynéhányoknak azok között, gyakorlását az elköltözés helyén.“

Code civil 25-dik czikelyének tartalma.

A' *hazafiúi halálra* (*mort civile*) kárhoztatott, törvény előtt úgy nézetik mint egy testamentom nélkül megholt ember; elveszti minden birtokát, és sem testamentom sem ajándék útján nem szerezhethet többet az élelemre valójánál. — Semmi hivatalos vagy hiteles foglalatosságot nem gyakorolhat; nem perelhet nem pereltethetik, hanemha egy az igazgatástól arra kinevezett curátor által; házassága elbomlott minden civilis következéseire nézve, nem is kezdhet újat civilis következéssel.

A' Code Penal 19-dik czikelye.

„Az ideigleni kényszerített munkák, legalább öt, legfeljebb húsz évekre terjednek.“

20-ik Cz. „Minden ki örökös kényszerített munkákra kárhoztatott, annak jobb vállára, hévvassal, a' közönséges piacon *bélyeg süttetik*.

A' más büntetések mellé csak akkor járul a' bélyegzés, mikor azt a' törvény hozzá teszi.

A' bélyeg nyomatja az örökös kényszerített munkákra kárhoztatottakra *T. P.* [*Travaux Perpétuels*] betűk; *T.* az ideigleni munkákra kárhoztatottakra nézve, mikor meg kell bélyegeztetniek.

„Ha a' vétkes hamisító, bélyegzetéhez

még egy *F.* (*Faussaire*) adatik.“

21-dik Cz. „Mind a' két nemen lévő *elzáratásra* (*reclusion*) kárhoztatott személy, egy fogházba (*maison de force*) záratik, és dologra szorítatik, melynek jövedelmiből egy rész, a' szerint mint azt igazgatás rendeléndi, az ő hasznára forditathatik.

Ezen büntetés ideje legalább öt, legfeljebb tíz éveket teszen.“

22-dik Cz. „Minden, ki vagy örökös, vagy ideigleni kényszerített munkákra, vagy elzáratásra ítéltetett, büntetése kezdődése előtt, a' közön piatzon *pellengerre* állitatik, ott ki lesz a' nép szeminek téve egy orányi ideig; feje felett egy irás (*écriteau*) áll, melyben nagy és olvasható betűkkel, neve, kenyérkeresése (*profession*), lakása, büntetése és annak oka eléadatnak.“

29-dik Cz. [kv.] Az ideigleni kényszerített munkákra és elzáratásra ítéltettek, büntetésök ideje alatt tutorság alatt állanak.

31-ik Cz. [kv.] Ezek büntetésök ideje alatt semmi pénzt vagy jövedelmet nem vehetnek.

32-dik Cz. „Minden ki *számkivetésre* (*bannissement*) ítéltetik, kivitetik az igazgatás rendelkezéséből, kívül az országon.

A' számkivetés tartása legalább öt, legfeljebb tíz éveket teszen.“

33-dik Cz. „Ha a' számkivetett, számkivetése ideje alatt vissza tér az országba, csupán ráhizonyulására az ugyanazonságnak, elköltözésre kárhoztatik.“

28-dik Cz. „Minden, ki ideigleni kényszerített munkákra, számkivetésre, elzáratásra és pellengérré ítéltetett, *soha* sem lehet hiteltbíró, sem becsüs (expert), sem mint bizonyító az oklevelekben, sem mint valló ítélőszék előtt, (hanemha mint csak útasítást adó) bé nem vétetik.

Tutor vagy Curator nem lehet, hanemha tulajdon gyermekei felett, és familiája jóvá hagyásából (avis). Elveszti jussát a' fegyverviseléshez is hogy a' király seregeinél szolgálhasson.“

[Tehát ott nem büntetés' neme katonának tétetni, hanem nem lehetni az. Érzik a' Francziák tisztán, 's helyesen gondolták-meg, hogy a' becsülete annak, kire egy nagy lelki nemes nemzet legdrágább érdekéjének, vérivel 's mindene feláldozásával teendő védelését 's kivívását bizta, *szent*, és annak minden homálytól 's gyanutól tisztának kell lenni. — Helyessége ezen felvételöknek ragyogva mutatkozik ki minden háboruikban.]

54-dik Cz. „A' polgári levettetés (dégradation civique) áll a' megbüntettetnek minden közön szolgálatok és hivatalokból való kivettetése és kizáratásából, úgy mind azon jussaktól való megfosztatásból, melyek a' 28-dik czikelyben előadatnak.“

40-dik Cz. „A' ki *fogság* (emprisonnement) büntetésére ítéltetett, egy fenyítő házba (maison de correction) záratik: azon háznál gyakoroltatni szokott munkák közül egyre, *maga választása* szerént, tétetik.

41-dik Cz. „ Minden ilyen fogoly munkájának jövedelme, részint a' ház köz költségeire, részint az ő enyhülésére, ha azt megérdemli; részint pedig kiszabadulása idejére gyűjtendő tartalékul (fonds de réserve) használtatik, úgy a' mint azt a' kormány (administration) rendeléndi.“

[A' Francziák minden foglyaikat dologban tartják]

465-dik Cz. „ A' *politizai rendszegésérti fogság* nem lehet rövidebb egy napinál [24 óránál] 's nem hosszabb 5 napinál.“ ['s a' t.]

466-ik Cz. „ A' *rendszegésérti bírságok* egy franctól ötig (belé értve) inclusive ment) mehetnek.“ ['s a' t.]

Megesmervé ezekből a' büntetések mivoltát tisztábban érthető miként bánjanak a' francia törvények a' hamistanukkal, és a' hivatali kötelességek ellen vétő tisztviselőkkel. — Talán érdemesnek is fog sokak előtt találtatni a' fennebb előadott tárgy, (mely semmi tekintetben is nem a' román olvasási módon elnyargalni, vagy szép társaságban ékes hangicsálásokkal elszónakolni (declamálni) valók közzé tartozik) arra, hogy az adott felvilágosítások után, még egyszer figyelemmel elolvastassék, 's hogy az olvasó körülte nyomos megfontolásokra ereszkedjék. Nagy sükerü kérdéseket támaszthat az a' gondolkodni tudók elébe; olyanokat melyeknek megvi'sgálása, kibonyolítása és helyes megfejtése, mind magános, mind értelmes barátink

társaságában töltött óráinkra kellemet, 's szélesen terjedő hasznot árasztthat.

Ilyen kérdés lehet, *többek között*,

1-ször: Hogy valyon az ily szerfelett kemény törvények elérik é vagy nem céljokat, úgymint, vagy egész elenyésztetését azon vétkeknek, melyek ellen hozattak, vagy legalább nagyobb súlyu (*momentumu*) megkevesedését azoknak, mint a' mennyit nyom az általok megbüntetett polgártársaink gyötrelme, romlása? — Ha el nem érik, valyon céltalanságok mellett, nem szűlnék é még új roszakat a' régiek mellé? —

Mert ha a' bíró, sajnálkozna a' vétkezésen, azt ártatlannak mesterkedik találni, 's annál fogva a' törvényt ritkábban gyakorolja, mint kötelessége kívánná, kivált ha akkor is személyes boszszúja eszközéül használja: az törvényölés, az egész polgári alkotmány bomlása.

Alkalmaztatva a' jelen esetre, érdekes (*interessant*) lenne megtudni, mi vitte a' Francziákat arra hogy a' hamistanuk 's a' hivataljokban hamisan járó tisztviselők ellen, a' mostani szelidebb időkben *) hozzá-

*) A' francia Code Pénal 1810-ben adatott-ki Napoléon által, 1814-ben 's 1830-ban az akkori igazgatások elfogadták, 's ma is egész erőben áll; apró változtatások, szelidítések történtek ugyan rajta, mind az 1814-beli Charta, mind a' minden esztendőben elmúlhatatlanúl öszvejövő országgyűlései által, és menten illetetik az-ido' szelleme változásaihoz, úgy hogy minden időben az akkori gondolkodás módnak megfelelhessen. Az itt közlött törvények egy 1831 évszám alatt kijött Codexből vétettek, az-

nak ilyen kegyetlen törvényeket ; valyon valami természeti vadság, gondolatlanság, vagy méj bélátás, karaktererő, emberkiméllés, boldogítás é? — Érdekes lenne továbbá megtudni, hogy valyon csak a' papirosan állanak é azok, 's legfeljebb is csak elmeköször-lésül szolgálnak az alollak kisikúlandók számára, vagy csorbátlanul fentartják törvényi főméltóságokat 's nincs menekvése a' bűnösnek előlük? — Hát ezen utolsó esetben tanuk, 's tisztviselők dolgozzák é náluk az országos terhes műveket, (a' mint annak sok nemzeteknél kellene hasonló esetben történni), ők ássák é a' canalisokat, emelik-fel azon mesterséges alkotmányokat, melyeket bámúl az idegen; vagy nincs é inkább ellenkezőleg a' dolog, úgy hogy ott a' merevény, személyben válogatni nem tudó, nem akaró törvény, minden kérlelhetetlensége mellett is, kevés megveszetteket talál, kiket sujtani kelljen; a' hasonlithatatlanul számosabb részre pedig, az egészire, úgyszólva, a' meghitteknek 's tisztviselőknek nem háromlik, ezen keménységből jónál egyéb; közbizodalom, igaz tisztelet 's munkásságok' zavaratlan kellemes folyása? 's valyon egy becsületét 's pontosságot szerető ember nem kedvesebben szolgál é ott, hol az ezek ellen ejtett hibák,

óta a' bélyegzés eltöröltetett és némely büntetések végrehajtása valamivel szelidebben esik, de magok a' büntető törvények megmaradtak 's mostani állapotjukban is, ha nem éppen vérrel, de könnyekkel vannak írva. —

vétkek keményen büntettetvén, nem félhet hogy jóra fáradozásai, mások' rendeletlenségei által sükeretlenekké tétessenek, 's azoknak gyalázatosságaik az ő tekintetét is homályosítsák? —

2-szor Hogy ha valami jó czél elérésére kemény törvények' hozása találtatik szükségesnek, mik a' megkivántatók arra, hogy azok erejüket, élöket, lágyulás és tompulás nélkül, mind végig megtarthassák; vagy szükség é hogy azt végig tartsák, 's mik, mikor és mennyiben jóvasolnak szeliditést; továbbra mind ezekre mit tehetni, mit *kell* tenni feljülről, mit alólról, 's miként hozhatja helyre egyik a' másiknak fogyatkozását? —

3-szor Ha hasznosak az eléadott, vagy azokhoz hasonló törvények, hol hasznosabbak azok, ott é hol a' közön erkölcs (*moralitas publica*) már azon a' polczon áll, hogy ott az *igaz* (*veritas*) mind szóban, mind tettben, úgy mint a' Quackéronál, (olv. Kvékoroknál) mintegy vallásos érzelemmé, szent kötelességé válván, kevesen vetemedhetnének annyira el, hogy ellene vétkezzenek, 's helyesen állítja azokat ijesztő például fel a' törvény, hogy a' roszra hajolhatásnak útját általok előre bévágja; vagy hasznosabbak é ott, hol az elaljasadatt nép közt, egy rendithetetlen akarat törekszik az erkölcsiséget 's annak véghetetlen áldásait, minden jajgató 's vérző áldozatokan keresztül, hatalmas karral kivívni? —

Mert a' *közön hittelesség* *) szüli a' költsönös bizodalmat, minden társainkra kiterjesztett szeretetet, becsülést; e' bátorit nagy és olyan intézetekhez kezdeni, melyeknek boldogító fogantját, csak többeknek egyesített, lelkes és pontos munkálódásai tehetik lehetővé; ilyen intézetek nélkül pedig nem virágozhatnak az országok, de csak úgy is mint egy a' lélek ép alkotásából származott szép erény, már magában nagy becsü az, és jónál, szépnél, és nagynál egyéb nem foganszhatik tőle. — A' feljebb mondottak, mind rá illenek a' hittelességnek azon másik nagy nemére, a' tisztviselőkhöz vethető bizodalomra is, még pedig nagyobb mértékben: mert megbízattások is nagyobb, a' legszentebb a' mit ember emberbe vethet, 's jaj annak a' hazának, hol ez a' szép bizodalom elvesztegettetve találta lenni; az egy kormánytalan hajó a' viharos tenger szirtjei között; egy az élet méjebb gyökereiben megromlott, nyavalygó, pusztulásra siető test; ott van megízetlenülve a' só, mivel sózatik az meg?!

Ezen két hittelességek úgy nézethetnek minden nemzettől mint annak legdrágább palladiuma, melynek megszerzésétől, 's épen tar-

*) Az, mikor egy honnak gyermekei egymás szavainak költsönösön és általánosan hihetnek; hol nem az gúnyóztatik, ki hazafitársa becsületében könnyen hívén, megcsalattatott, hanem azt borítja országos megvettetés, elhordozhatatlan gyalázat, ki a' benne vetett bizodalommal, hiedelemmel álnokul vissza tudott élni. —

tásától függ társasági élete 's annak minden bece. — Igaz kimutatója 's probaköve ez a nemzetek viszonyos (relativus) érdemrangjának, 's csak ebből a szempontból nézve is, kedves és hasznos dolgot cselekednék az, a ki több idegen nemzeteknek is ezen pontkörülí hogyállását velünk, *hiteles kütföböl*, megesmertetné, mind körülte hozott törvényeiket, mind azoknak gyakorlásban tartatások' állapotját, a' mennyiben hitelesen teheti, közölvén. Mert a' törvények magok csak hozattatások idejét képezik előnkbe, a' mostaninak lelkét azoknak gyakorlások' módja mutatná-ki; annál nagyobbra becsülnénk egy nemzetet, minél szorosabban látnók törvényeihez ragaszkodni; annyira hogy az, a' mely (hatalmában állván törvényein változtatni, igazítani) rosz törvénye helyett jó szokással élne, homályba jelennék szemünk előtt-meg, mint olyan mely az álló törvény sérthetetlen szentségét nem értve, nem tette, eltörölvén a' rosz törvényt, jó szokását törvénnyé, 's a' szokás' (ritka esetekben, illő határok közt ugyan megengedhető, egyébaránt mindég kétes, közönségesen zavart, előbb hátrább romlást hozó) hatalmának maga felett erőt venni engedett.

A' mi az általam felhozott törvényeket illeti, azoknak gyakoroltatásokról én nem tudok többet, mint a' mennyit minden, ki a' jobb ujságokat folytában és figyelemmel olvassa, tudhat; azokból jó rendin lehet annyit kivenni, hogy a' Francziáknál, mind a'

közértelmesség, mind az energia azon a' lábon áll, mely mellett ott mind törvénynek, mind constitutionak (legalább hosszabb időszakot véve-fel) *valóságnak* (vérité) kell lenni, azaz nem csak a' papirosan állani. —

Q q.

Omár Ben Alkhattab

Hivők második Kalifája.

(a' párisi kir. könyvtár arab kéziratiból fordítva)

Abd Allah Ben Abbás beszélté hogy édesattyától hallotta szóról szóra a' mi itt következik.

Egy estve, igen nagy setétben elindulék hazul, Omár Ben Alkhattab Hivők urának udvarolni. Nem messze távoztam még midőn találkozáim egy beduin arabbal, ki engem karon foga 's ezt mondá: „Abbás jer velem.“ Szemre vevém a' pusztá fijasát, 's elbámulék midőn benne a' Hivők urát ismertem-meg; de gyalog és álköntösben. Tisztelettel idvezlém, 's kérdém tőle: Hová mégy, 's szándékoz mi, Hivők ura? — „Elindultam e' setét 's hideg éjen az arabok különböző törsokeiket meglátogatni.“ — Én elkisértém őt a' pusztában szertesét fekvő sátorokhoz; — ő azokat mind-egyig figyelemmel megszemlélte.

Már vége volt vizsgálatunknak 's hazatérni szándékozánk, midőn még egy sátorba tekintvén meglátánk abban egy öreg aszszonyt körülvéve sok gyermekektől, kik keservesen sírtak. Az öreg aszszony előtt három köre

téve egy üst állott, 's az alatt nyomorúlt tűz pislogott: „Hallgassatok édes gyermekeim,“ monda az aszszony: „mindjárt kész lesz vacsorátok.“ — Mi a' Kalifával megállánk a' jelenést szemlélni, 's az Omár szemei figyelemmel függének az öregaszszonyon 's gyermekein. Én végre megúnám az állást, 's kérdém: „Hivők ura miért állunk mi itt? — „Esküszöm“ felelé ő, „nem távozom-ell addig, míg meg nem látom miként osztja ki ezen aszszony gyermekeinek táplálatjokat.“ — Tehát sokáig állánk ott; az aszszony nem szűnt meg gyermekeit biztatni a' vacsorával, a' gyermekek nem szűntek sírni 's kiáltani.

„Abbás,“ monda Omár: „menjünk-bé 's vegyük kérdőre azon aszszonyt.“ — Bélépénk tehát a' sátorba, 's idvezlők az aszszonyt. „Jó anya,“ monda Omár szeliden 's mosolyogva, „mi baja gyermekeidnek, miért sírnak 's kiábálnak?“ — „Mivel éheznek“ felele az aszszony. — 'S miért nem adsz nekik az ezen üstbeli eledelből? — Nincs abban semmi csak azért biztatom 's csalogatom őket hogy álmosodjanak 's alugyanak-ell. Nincs a' világon semmim, nincs egy falatom éhségek csillapítására. — Midőn az aszszony ezt mondá közeledett Omár az üsthez, 's csak egy halom kovacsot látam-eg a' tüzen álló üstben. — „Mi ez?“ felkiálta Omár. — „Azt mondám a' kisdedeknek, vacsorát főzök nekik, 's midőn a' vizet a' kövek közül kihuzogni láták, hittek nekem. Azt reméltem sírások közben végre elaludznak; mert

nekem nincs mivel enyhítem' éhségeket. — „Miként éstél te ily nyomoruságba?“ kérde Omár. — „Én egy szegény elhagyatott aszszony vagyok;“ felele az öreg, nincsenek rokonim, sem barátim. — „Miért nem folyamodol Omár Ben Alkhattábhöz, a' Hivők urához? ő segedelmet nyujtana neked kincseiből.“ — Az Isten őt verje meg! kiálta az aszszony: süjdedjenek porba zászlóji! mert ő irgalmatlanul bánt velem!

Ezen szókra félelem látszott elfoglalni Omárt, 's reszketni kezdé. „Mi irgalmatlansággal vádolsz te Omárt?“ — A' Mindenható Istent hívom bizonyosággal, monda az aszszony hogy az ő rajtam elkövetett irgalmatlansága gyalázatos. Nem az Isten parancsolta é meg a' maga népei pásztorainak, hogy minden gyermekeik jóllétére vigyázzanak? Ha nyomorultakat találának, milyen én vagyok ki majd elcsügged az inség és gyermekek terhe alatt, nem kötelességek é nekik az Isten parancsolatját teljesíteni, 's az olyanokat felsegitni. — „Menj hozzája 's panaszöld-meg neki inségedet.“ — Nem, azt az Isten nem mondotta. Ő tanulja ki az öveinek szükségait: az én kötelességem csak erőmhöz képest a' magaiméről gondoskodni. A' szegénység nem oly mérész mint a' hatalom; 's a' szűkölködő szégyenli nyomoruságát; de az irgalmas és igazságos fejedelem több szeretetet mutat a' szegényekhez mint a' gazdagokhoz, 's azzal Isten parancsolatját teljesíti. A' ki ez ellen cselekszik rosztal mivel.

Alig végzé szavait az aszszony, 's Omár arczra borúlt imádni a' Mindenhatót, és azután így szóla: „Valóban, jó anya, igazad van. De bíztasd gyermekeidet még egy kevésé, valamit akarok hozni éhségek enyhítésére.“

És mi elhagyók a' sátorot az éj setéségében. Hangos ugatással támadtak ránk a' kutyák, úgy hogy alig tudám azokat magunktól elkergetni. Végre megérkezénk az eleség-tárhoz. Omár maga nyitá-ki az ajtót; bélépénk, Omár körültekinte 's egy 'sákhöz me-
ne, melyben mintegy százötven font liszt va-
la. „Abbás“ monda nekem: emeld ezen 'sá-
kot hátamra, 's te magad vedd ezen edény
vaját.“ Én hátára emelém a' 'sákot 's fel-
vettem az edény vaját. Elhagyók az eleség-
tárt; Omár bézárta az ajtót, 's vissza in-
dulánk a' pusztabeli sátorok közzé. De alig
tevők-meg útunk-felét, Omár terhe sulya a-
latt ellankadott. A' liszt béporozta szemeit,
szakála 's arcza lisztes volt. „Atyám és anyám
nevére kénszeritlek, Hivők ura“ kiálték én,
„engedd által terhedet, hadd vigyem én he-
lyetted.“ — „Nem engedhetem;“ monda ő:
„érczhegyek nem terhetnek engem an-
nyira, mint egyetlenegy igasságtalanság. Mi-
ként szenvedhetném el azon aszszony tekin-
tetét, ki gyermekei éhségét kovacskövekkel
csalja-meg? Jer, siessünk, hogy előbb ér-
kezzünk-meg mintsem a' gyermekek elalun-
nának sírtokban.“ Így folytatók útunkat, 's
Omár szinte leroskadt terhe alatt.

Végre megérkezénk az öregaszszony sá-

torához; Omár a' sák lisztet letevé, 's én az edény vaját a' mellé; 's a' helyett hogy a' fáradság után pihenne, Omár kihányá a' követ az üstből, abba egy darab vaját vete, 's midőn látá hogy a' tűz el akar alunni, így szóla: „Aszszony nincs é több ághog itt?” — Amott van még egynehány. — Akkor Omár azokat öszvekeresgélte, a' parására rakta, az üstöt a' kövekre tette, és saját szája lehelletével fujta-fel a' tüzet. Úgy van, ezen szemeimmel láttam a' Hivők urát a' földre borúlni hogy a' kialvó szikrákat feléleszsze. Vastag szakállá a' hammuba ért 's füst járta által azt, de ezen alázatos helyzetben marada míg a' lang felgerjedett.

Midőn a' vaj megolvadt, megkeverte azt pálczájával, másik kezével lisztet hintett az üstbe, 's így pépet készített. A' gyermekek még mind ott állottak, sírtak és kiáltottak körüle. Mihelyt a' pép megkészüle kalánt kért Omár az öreg aszszonytól, egyik gyermeket térdére vette, a' többit közel húzta magához, 's rendre mindeniknek enni adott a' maga által készített eledelből. Majd a' gyermekek vidámon hagyák-el őt, jáczodtak még egy darabig, 's azután csendesen elalvának. Omár az aszszonyhoz fordúlt 's ezt kérdé tőle: „Szegény aszszony, eladod é nekem panaszodat az Omár igazságtalanságára? Száz darab aranyot adok érte.” — Jó szívvvel megteszem; felele az aszszony. — Kötelezd tehát magadat erre írásban.” — Nem tudok írni.” — „Megírom én helyetted.”

Mihelyt az aszszony megegyezék, két tanukat szólíték elé, 's elhozám a' száz aranyot. — Omár ezt írta: „Az irgalmas és hosszútűrő Isten nevében! Halmozza áldásait a' Mindenható Mahomedre 's szent nemzetségére! Az *Abdul Ben Harun* leánya két tanúk előtt megbocsátotta *Omár Ben Alkhattab*-nak azon igazságtalanságot melyet azzal követettél hogy az ő inségét elnézte, 's nyomoruságát ki nem nyomozta, mint minden pásztor-nak kötelessége a' rája bízott nyáj aránt. Omár ezért száz darab aranyat fizetett, 's ezzel az adósság le van fizetve. Ezen egyezésre a' nevezett aszszony jószántából állott.“

Midőn ezen levél megkészült 's aláíratott, Omár azt öszvefogá 's keblébe rejté; felállá búcsút vett az aszszonytól 's haza indula. „Abbás,“ így szóla hazamenet hozzá: „midőn megláttam ezen aszszonyt miként csalogatja gyermekeit a' kovacskövekkel, úgy tetszett nekem mintha egy hegy rogy-na rám, 's engem esésével öszvetiporna. Ezért az ijedség ösztönözött azt tennem a' mit láttál. Most már a' hegy el van emelve, 's keblem szabadabban lélekzel.“

Haza érkezvén maga körül gyűjté Omár gyermekeit, 's így szóla: „Vegyétek gyermekim ezen írást, őrizzétek-meg azt gondosan, 's midőn a' Mindenható szemeimet a' világosság elől bészárja, tegyétek azt koporsómba.“

És Omár gondoskodék tovább is az aszszonyról 's gyermekeiről, és az éhség idegen-né lett az ő sátorában. Szépn. Post.